

„Sundhedsstyrelsen er berettiget til at udsende *meddelelse til læger og apotekere om personer*, der efter de for sundhedsstyrelsen foreliggende oplysninger må antages at misbruge euforiserende stoffer.“

Det nye stk. 7 til § 5 er indføjet, fordi det i praksis har vist sig ønskeligt, at sager angående frakendelse af en læges praksisret kunne afsluttes ved, at lægen giver *afkald på retten* til at virke som læge. Dette er efter lovens hidtidige affattelse ikke anset for muligt.

Et i medfør af § 5 a givet *pålæg* forventes foruden at give lægen større overskuelighed over ordinationernes omfang og at tjene til underretning for sundhedsmyndighederne også at bidrage til opklaring af falske recepters udstedelse. Pålægget kan indskrænkes til en nærmere angiven gruppe af stofferne.

Ved afgørelse af spørgsmålet om *fratagelse af retten til at ordinere euforiske stoffer* efter § 5 b vil der bl. a. blive lagt vægt på, om lægen overholder den *vejledning* om sådan ordination, som påtænkes udsendt.

Mens *stk. 1* forudsætter forudgående pålæg efter § 5 a, giver *stk. 2* mulighed for *fratagelse selv uden forudgående pålæg i tilfælde, hvor en læge har ordineret euforiserende stoffer til sig selv* på uforvarlig måde. Der kan dog kun skrives ind i *påtrængende* tilfælde, og lægen skal først have *lejlighed til mundtligt at udtale sig* overfor sundhedsstyrelsen.

Stk. 3 åbner *mulighed for domstolsprøvelse* af ministerens afgørelse efter stk. 1 og 2.

Dersom adgangen til *fratagelse* skal kunne virke efter sit formål, må der kunne skrives hurtigt ind. Man har derfor anset den omstændelige fremgangsmåde, der i lægelovens § 5 er fastsat for fuldstændig frakendelse af retten til at udøve lægegerning, for uanvendelig, ligesom den også er anset for upåkrævet, når der er adgang til at indbringe den ministerielle afgørelse for domstolene, hvilket som nævnt er fastsat i stk. 3. Af de samme grunde er det anset for nødvendigt, at *ministerens afgørelse*, hvis den ikke bestemmer andet, *får virkning straks*, når lægen har modtaget den, og at dette *ikke påvirkes af, at lægen benytter sin ret til at få sagen indbragt for domstolene, jfr. stk. 4*.

Den *embedslæge* eller *anden læge*, som det efter § 5 d *påhviler at foretage de pågældende ordinationer*, skal sørge for, at en læge, der har mistet ordinationsretten, har den for sin praksis nødvendige beholdning af euforiserende stoffer, og vil, når tilstrækkelige oplysninger foreligger, kunne udstede recepter på sådanne stoffer uden selvstændig undersøgelse af patienter, som bør have sådanne recepter.

Lovforslaget fik i folketinget en velvillig modtagelse fra alle sider. Den stramning af reglerne for ordination af euforiske stoffer, som det indeholdt, ansås for berettiget og påkrævet ud fra det voksende misbrug, som var påvist i de senere år, og den vanskeligere adgang til at erhverve stofferne ad legal vej mentes at ville være til gavn for både lægestanden og ofrene for de euforiske stoffer.